

Mizsur Dániel

Mit kérnek ők, belőlünk

Ünnep lehet,
mert egy üveggel is csak két-három nap alatt végez.
Erre hivatkozik, ha valaki sejtéssel
kérdőre vonná, kerülgetve persze,
mit kerülgetni egyeztünk meg jó pár év alatt.
Azt az egyet is muszájból. Mint mindent,
ami azóta belőle megmaradt.
Ma már szinte elfelejtem,
hogyan ködösíteni kell,
mára szinte elfelejtettem, hogy –

...látod, működik a gépezet,
én hallgatok, te ne félj magadtól.

*

inni az erkélyen az ablak alatt matát ne lássák
miközben leviszi a szemetet hol marad eddig
munka után hazafelé beesteledett hol maradhat eddig
inni útközben a horgásztó felé csak beugrom valamiért
inni a tánciskola öltözőjében
a buszvégállomástól kerülőúton hazáig 70-80 méterem ha lehet
csak kiugrom beugrom elhúzódom nincs válaszom

*

Hallom, ahogy csapódik a liftajtó mögötte,
babrál a kulccsal a zárban.

ugye most nem

Az ajtó alatti rés árnyjátéka határoz
az este felől; kimért óvatossággal
oldalaz, mint akváriumban a halak.
Már tudom, hogyan lesz:

apró jelekből kész vagyok olvasni,
hogy megóvjalak.
ugye most nem
Sokáig nem tudtam, köztünk
ez a legfegyelmesebb kommunikáció:
figyelni a gesztusokat, felmérni
a reakciók feszességét,
a bujkáló szagokat a sóhajokkal együtt.
ugye most nem
Ezután tanultam meg beszélni.

A liftajtó csapódásától
számolhatom magamban a másodperceket:
egy és öt között nincsen gond,
hat és tíz között felkészülhetek:

legalább velem ne legyen baj
legalább velem ne legyen baj
csak rám ne legyen gondja

*

Van, hogy a szenvedély jobban igyekszik,
egyszer csak kilép a rivaldafénybe,
szemébe sütnek a reflektorok,
és nem ismer meg senkit.
Tapsot várna, de még a nélkülözést is
szívesen viseli, csak maradhasson.
Elnagyolt mozdulataival a levegőt markolja.
Olykor hátrébb vonul, bénult órákkal
ajándékozva gazdáját,
így a szenvedélynek állandó
maradása van, kitaposott útja.
A szenvedély igazságos: egyenlő kezekkel mér.

A szenvedély szaporodik.
De nem önmagát másolva
keresi az újabb gazdatesteket,
a szenvedély arcot váltva üti fel fejét
az *elfeledett* gyermekekben.
Pár száz vagy ezer gazdatest,
és egy állam lassan megszűnik
működni, harminc év, mire

a díványok megtelnek és
építkezni segítenek.
És ott mindenki ugyanarra jut:
a megbocsájtás csak keveseké,
mert aki megbocsájt, nem tudja,
hová érkezik majd,
és hogy mit kérnek ők majd
mindezért cserébe,
belőlünk.

Fiának a király megy elől

Hétvége, vagy csak szokványos ünnep,
mindegy, karácsonyeste van;
az asztalnál ülnek, és úgy tűnhet:
négy fő akár kiférhet egy ép családnak,

de valami, ha tönkremegy, az működik előtte,
mi van, ha el sem kezd, mondod-e, tönkrement –
mert ha működik, de nem romlik, irányít mindkettő,
fiának a király megy elől, lányának a királynő.

Apából kettő van, egy, és volt az, ki nem is lehet,
a királyt parancsairól, a másikat hiányáról.
Ismeri az öröklést, íve van, csapódik, majd lebeg felette,
a király megbukott, és a dinasztia is bukott vele –

Az ténfereg, fárad, majd tör-zúz, s ha rászólnak, még elül,
éveket lapít addig, míg nem látja magát másban újra kívül.
Kettő van közülük, és persze, hogy hiányzik a nagybetűs,
a jobbikat nem ismerem, mert kétarcú állat van itt legbelül.